

Sygn. akt I CNP 76/06

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi Z. H. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 czerwca 2006 r., w sprawie z powództwa Z. H.

przeciwko J. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 stycznia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda Z. H. o zapłatę przez pozwanego na jego rzecz kwoty 16925,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi, z tytułu naprawienia szkody wynikłej z nienależytego wykonania zobowiązania.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, przytoczenie podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a *limine*.

Tymczasem w skardze powoda nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga zawiera jedynie przytoczenie przepisów k.p.c., których naruszenie zarzuca skarżący sądowi II instancji. Ustawodawca wyraźnie jednak odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁴, 424⁵ § 1 pkt 3), a więc nie może budzić wątpliwości, że są to dwie niezależne od siebie kwestie i skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie. Dotyczy to nawet sytuacji, gdy ten sam przepis stanowi jednocześnie element podstawy oraz przepis, z którym orzeczenie jest niezgodne, por. post. SN z dnia 21 marca 2006 r., III CNP 12/06, z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06 i z dnia

20 września 2006 r., IV CNP 77/06). Skarga powoda nie spełnia zatem wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. przez co podlega odrzuceniu.

Należy zaznaczyć, skarga powoda nie spełnia również kolejnego wymagania wskazanego przez ustawodawcę, a więc uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4). Skarżący pisze jedynie, że powód poniósł szkodę „w wysokości co najmniej 13000 zł”. Oświadczenie to ma charakter potencjalny, nie jest poparte jakąkolwiek dokumentacją ani wskazaniem innych dowodów świadczących, że powód poniósł szkodę, jaki jest jej rozmiar, czy istnieje związek przyczynowy między wystąpieniem szkody a wydaniem skarżonego orzeczenia, por. post. SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05 i z dnia 27 lipca 2006 r. Sygn. akt III CNP 32/06).

Z tych względów, stwierdziwszy że skarga powoda nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.